

LA NOTA

Butlletí de MUSICAT

número 18

Reportatge:

EL BLOG D'EN JOSEP LOREDO:

Un homenatge als músics d'aquest país

Entrevista a Marc Timón

L'Acadèmia Catalana de la Música
comença a caminar

El Pla Integral de la Música avança

Estatut de l'Artista. Estat de la qüestió

LA NOTA

Butlletí de *MUSICAT*

número 18

Associació Professional
de Músics de Catalunya

Joaquim Vayreda, 65, entl. D
17001 Girona
Tel. 972 218 689
Fax 972 223 271
info@musicat.cat
www.musicat.cat

Col·labora
fundació **sgae**

Junta directiva

President Josep Reig
Vicepresident Josep Ramon Prats
Secretari Josep M. Mascarell
Vocals Carles Creixell, Susanna del Saz,
Joan Figueras, Antoni Mas, Albert
Prat i Montserrat Pratdesaba

Gerència

Associació Professional Marga Castañer
Grup de Gestió Anna Franco

Redacció Lluïsa Massó
Maquetació i disseny Iglésies Associats

Dipòsit legal GI-323-2011
Juliol de 2017

Editorial

La baixada, o no, de l'IVA cultural

•••

Josep Reig
President de MUSICAT

Hem començat l'estiu amb la bona notícia de la baixada de l'IVA cultural, amb l'objectiu de facilitar i acostar la cultura a la societat. Forçat pels pactes per aprovar els pressupostos, el govern de l'Estat ha decidit abaixar aquest impost – que no hauria d'haver pujat mai - fins a un 10%.

Els titulars de ràdio, premsa i televisió, i especialment els que genera el propi govern, han aconseguit suscitar optimisme en el sector. La notícia s'ho val, perquè baixa l'IVA de tots els espectacles culturals en viu i en directe: teatre, música, circ, dansa i també festes taurines (que són en viu encara que matin els toros).

Però sempre s'ha de llegir la lletra petita. Si anem al text de la norma veurem que, tot i ser una bona notícia, no és la notícia que la majoria de la gent ha interpretat. Aquesta baixada només afectarà el preu de les entrades dels espectacles en directe i també el de les begudes i el servei de càtering en els espais on es faci un espectacle en directe. En cap cas afectarà el catxet dels músics, que continuarem facturant amb l'IVA general que marca la prestació de serveis, és a dir, gravant amb un 21% la part segurament més costosa de l'espectacle, el catxet de l'artista. Aquesta interpretació errònia de la norma ha provocat tot tipus de malentesos i falses expectatives, per no dir una gran desil·lusió després dels primers moments d'eufòria.

Penso que les decisions que ha pres el Govern respecte a l'IVA cultural no aconseguiran cap dels

objectius que ha anunciat. Quan el varen pujar, amb la pretensió d'augmentar els ingressos, la recaptació va baixar substancialment, a banda de perjudicar greument les empreses del sector. I ara que el mal ja està fet, abaixar-lo amb l'argument d'acostar i facilitar la cultura a la societat només es pot interpretar com un missatge més propagandista que realista.

Si tenim en compte que els ajuntaments es fan càrrec d'una bona part de la contractació d'espectacles en directe, la majoria gratuïts, amb l'agreujant que no poden recuperar l'IVA, no veig on és la millora ni com es pot produir aquest acostament. Tot i així els festivals i les sales de concerts segurament podran contrarestar, en part, el perjudici ocasionat des que es va produir la pujada.

Desgraciadament aquestes mesures defineixen el model de país que tenim, en què la cultura segueix sent molt poc valorada. I si, com s'ha dit moltes vegades, la música és la germana pobre de la cultura, doncs estem ben arreglats.

Malgrat tot, hem de seguir treballant per revertir aquesta situació. Faig meves les paraules del nou conseller de Cultura en una de les seves primeres intervencions: "ningú ha dit que fos fàcil, però tampoc ningú ha dit que fos impossible".

Bon estiu!

Pren nota ●●●

La baixada de l'IVA "cultural" al 10% només afecta el preu de les entrades dels espectacles. Els músics han de continuar facturant amb un 21% d'IVA

El dia 29 de juny va entrar en vigor la baixada de l'anomenat "IVA cultural" del 21% al 10%. Contràriament al que sembla, **la rebaixa només afecta el preu de les entrades dels "espectacles culturals en viu"**, com ara concerts, teatre, dansa, circ o toros. Les entrades de cinema en queden fora.

La baixada no afecta la facturació dels artistes, que hauran de seguir gravant les seves factures amb un 21% d'IVA, tal com venien fent fins ara.

Fins que no canviï la normativa laboral, els autònoms i les empreses de serveis que facturen les actuacions dels artistes - com ara les cooperatives de MUSICAT - hauran de seguir aplicant el 21% d'IVA en les factures.

L'únic hipotètic "avantatge" per als artistes seria que les productores, les sales o els festivals, que el 2012 van assumir la diferència del 8% al 21%,

precisament per no incrementar el preu de les entrades, ara tinguin una mica més de marge per contractar i per pagar millor els catxets.

Si algú té dubtes al respecte pot consultar la Ley 37/1992, de 28 de diciembre, del Impuesto sobre el Valor Añadido, en la seva última actualització publicada el 28/06/2017, on hi diu exactament el següent:

Artículo 91. Tipos impositivos reducidos

2. Se aplicará el tipo del 10 por ciento a las prestaciones de servicios siguientes:

6º La entrada a bibliotecas, archivos y centros de documentación, museos, galerías de arte, pinacotecas, teatros, circos, festejos taurinos, conciertos, y a los demás espectáculos culturales en vivo

Cursos i tallers

Aquesta primavera, MUSICAT ha tornat a programar dues activitats formatives per a socis:

El dia 26 d'abril va tenir lloc a l'Espai Marfà de Girona un **Taller d'Edició Discogràfica** a càrrec de Xavi Vilar (RGB), que ens va donar les claus per conèixer amb detall el procés i les diferents opcions per editar un treball discogràfic: masterització, fabricació, distribució, codis ISRC, UPC, dipòsit legal, registre a la SGAE o a Creative Commons, distribució física o digital, requisits per poder vendre el disc, etc. Va ser una sessió molt didàctica que estem disposats a repetir si hi ha més socis interessats.

D'altra banda, els divendres 9 i 16 de juny, va tenir lloc a la Fundació Valvi de Girona el **Curs Introductor al Sistema Estil Voice Craft**, adreçat a cantants i a professors i alumnes de cant i impartit per la professora Caro Guiral (Certified Master Teacher of Estil Voice Craft). S'hi van inscriure més de 30 alumnes, la majoria

Alguns dels assistents al curs Estíll Voice Craft

cantants professionals. Tot i tractar-se d'una introducció de només vuit hores lectives, la majoria van trobar que aquest mètode ofereix eines molt potents i obre la porta a noves aproximacions en l'entrenament de la veu. Una nova experiència sens dubte molt positiva per a tots els participants.

Cal demanar les factures amb tres dies d'anticipació, com a mínim

Us recordem que és indispensable que demaneu les factures com a mínim tres dies abans de l'actuació. Si pot ser abans, millor. I això per dos motius principals:

1. A partir de l'1 de juliol, Hisenda ha implantat un nou sistema de gestió de l'IVA per a les grans empreses, anomenat **Nuevo sistema de gestión del IVA basado en el Suministro Inmediato de Información (SII)**, en virtut del qual cada 8 dies s'haurà d'enviar la relació de factures emeses

i rebudes. El sistema preveu que a partir del 01/01/2018 el període sigui de només 4 dies. Amb aquesta informació, Hisenda farà directament el càlcul de l'impost.

La cooperativa Músics de Girona, que factura la major part de les actuacions dels socis de MUSICAT, s'ha d'acollir a aquest nou sistema. Això vol dir que haurà d'enviar les factures emeses a Hisenda cada vuit dies (quatre a partir de l'1 d'agost) i, per tant, cada cop hi haurà menys marge per rectificar-les. Aquest és un bon motiu per demanar-les amb temps.

2. Necessitem organitzar-nos la feina i, per fer-ho, hem de poder treballar amb una mica d'anticipació. No espereu al divendres per demanar les factures del cap de setmana. A l'oficina hi ha entre tres i cinc persones, segons el moment, dedicades a la facturació. Si les sol·licituds de factura arriben amb el temps suficient, no hi ha cap problema. Però si tothom espera a l'última hora per demanar les factures, la nostra feina es complica molt i, tot i que treballem de pressa, algun dia tindrem un ensurt. Per poder mantenir la flexibilitat d'acceptar una urgència d'última hora – a tothom li pot passar – cal que per norma ens demaneu les factures amb un mínim de tres dies d'anticipació.

Estatut de l'artista: estat de la qüestió

●●●

El mes de febrer passat, la comissió de Cultura del Congrés dels Diputats va aprovar la creació d'una subcomissió que s'ha d'encarregar de redactar l'Estatut de l'Artista, una reclamació històrica del sector que hauria d'establir un nou marc legal que reguli l'activitat artística. La proposta va ser presentada l'octubre de 2016 pel grup parlamentari Unidos Podemos-En Comú Podem-En Marea.

L'Estatut de l'Artista, del Creador i del Treballador de la Cultura hauria de donar una solució global a tota la problemàtica fiscal i laboral, equiparant els drets dels treballadors de la cultura amb els de la resta de treballadors. Per això, també hauria d'incloure els tècnics de l'espectacle que es troben en la mateixa situació precària que els artistes. La temporalitat i la intermitència del sector fan necessari un règim propi que permeti als treballadors de la cultura l'accés als drets laborals, a una jubilació digna i a una fiscalitat justa.

Es preveu que els treballs d'aquesta subcomissió durin més d'un any. De moment, ja hi ha hagut unes quantes compareixences per part de representants de les diferents disciplines artístiques - associacions d'actors, d'artistes plàstics, d'il·lustradors, de professionals de la dansa, sindicat de guionistes, de tècnics audiovisuals – així com d'experts en els temes fiscals i laborals dels artistes.

En representació dels músics ja han comparegut el vicepresident d'AIE, Luís Mendo; el president de la Federación Española de Músicos Asociados (FEMA) i de la Plataforma en Defensa de la Cultura (PDC), Javier Campillo, així com el president de la Plataforma Seguir Creando, Manuel Rico.

El dia 30 de març la Plataforma Seguir Creando va convocar una reunió a Barcelona amb diferents associacions de l'àmbit de la cultura, per tal d'informar de les compareixences i les accions que s'estan portant a terme al Congrés dels Diputats. Els ponents van ser Patacho Recio, membre de la Junta de Autores de Música (JAM) i Bernardo Fuster, membre de SGAE i coordinador de la Plataforma Seguir Creando, des d'on es reivindica que els autors puguin compatibilitzar la pensió de jubilació amb els drets d'autor. Van fer una anàlisi de la situació i van avançar algunes propostes. Segons van dir, el primer debat que es planteja és la mateixa

definició d'artista. Ara mateix, l'epígraf d'artista de l'IAE inclou aixecadors de pedra, toreros, boxejadors o conferenciants de disciplines científiques, entre d'altres.

El Consell de la Cultura i de les Arts de Catalunya (CoNCA) també ha elaborat un document marc, que el dia 12 de juliol va entregar a la comissió de Cultura del Congrés i a la subcomissió de l'Estatut de l'Artista.

En definitiva, el repte és demostrar a l'Estat que amb aquesta reforma hi sortiria guanyant. I s'ha de fer de pressa perquè, si es tomba la legislatura abans d'aprovar la reforma, caldrà tornar a començar de zero.

L'Acadèmia Catalana de la Música comença a caminar

L'Acadèmia Catalana de la Música (ACATAM) es va presentar al Parlament de Catalunya el maig de 2012. El setembre del mateix any es va presentar oficialment al Mercat de Música Viva de Vic en un acte presidit pel conseller de Cultura Ferran Mascarell, que va beneir la iniciativa com una solució a la dificultat que té l'administració per mantenir la interlocució amb un sector musical representat per més de quinze entitats diferents.

Imatge de l'assemblea celebrada el dia 29 de juny

Cinc anys i tres (ara quatre) consellers de Cultura més tard, l'ACATAM comença a caminar amb la intenció de posar la directa. Per començar, des del dia 15 de març passat, té un nou gerent. Es tracta de Manel Montañés, periodista i gestor cultural, que ha estat codirector de la Fira de Teatre al Carrer de Tàrrrega (anys 90) i director artístic del Mercat de Música Viva de Vic entre el 2004 i el 2007.

D'altra banda, el passat 29 de juny va tenir lloc l'Assemblea General en què, a banda d'aprovar els comptes de 2016 i el pressupost de 2017, es van votar i aprovar els Estatuts i el Reglament Intern. Els estatuts aprovats recullen un nou organigrama de l'Acadèmia que preveu la creació d'un **Consell d'Entitats** i un **Consell Acadèmic**, per permetre la convivència de les entitats i dels socis a títol individual dintre de l'Acadèmia.

L'Assemblea també va fixar la data del 23 de novembre per a la celebració del primer **Fòrum Anual de l'Acadèmia** i de l'**Assemblea General Electoral**, que haurà de triar una nova Junta. La Junta actual, validada a l'assemblea general celebrada el 25 de novembre de 2016, és de caràcter transitori. Està formada per Gerard Quintana (president), Jordi Gratacós (vicepresident), Eva Faustino (secretària) i els vocals Lluís Torrents, Agnès Juez, Oriol Orfila, Lluís Rodríguez Salvà, Dick Them i Carmen Zapata.

El Pla Integral de la Música avança

●●●

El Pla Integral de la Música, que es va presentar al Mercat de Música Viva de Vic el mes de setembre passat, ja està redactat. Ara, tal i com es va acordar a la constitució de la Taula d'Impuls i Seguiment del Pla el mes de novembre passat, s'han definit 5 comissions de seguiment que s'encarregaran de vetllar per la implantació dels 6 objectius estratègics definits en el Pla i les accions corresponents que se'n deriven. Les comissions es reuniran de forma periòdica i retraran comptes a la Taula d'Impuls i Seguiment que es reunirà com a mínim dos cops l'any. Cada comissió tindrà un portaveu, que serà l'encarregat d'exposar a la Taula d'Impuls i Seguiment del Pla Integral les accions realitzades i els acords presos durant les reunions.

El president de MUSICAT, Josep Reig, va ser escollit portaveu de la comissió que té com objectiu l'articulació del sector. La comissió la formaran un representant del Departament de Cultura, tres representants designats per l'ACATAM i els experts externs que es considerin necessaris en funció de la temàtica a tractar. En aquest sentit, la comissió ha encarregat un estudi sobre la praxi del sector de la música al Sr. Josep Lluís Samper, expert en qüestions laborals dels músics. L'encàrrec inclou les qüestions següents:

- > Pràctiques habituals (bones o dolentes) del món amateur. Proposta de bones pràctiques.
- > Marc jurídic i fiscal dels treballadors de la música a Catalunya.
- > Pràctiques habituals (bones i dolentes) del món professional. Proposta de bones pràctiques.
- > Desglós de totes les possibilitats de contractació existents. Proposta de bones pràctiques.
- > Formes jurídiques més propícies per a grups reduïts.
- > Valoració del règim especial d'artistes vigent (virtuts i defectes). Llei de l'autònom (virtuts i defectes).
- > Percentatge de l'IRPF.
- > Definició de les obligacions de l'entitat pública o privada que contracta, a efectes d'hisenda i seguretat social.
- > Valoració de les empreses de facturació.

El dia 20 de juny el president de MUSICAT va assistir a la primera reunió de portaveus de les diferents comissions de seguiment per tal de posar en comú el resultat de les reunions celebrades a cada comissió. En aquesta reunió es va recalcar la importància de l'informe que ha d'elaborar el Sr. Samper.

Assemblees Generals de MUSICAT 2017

●●●

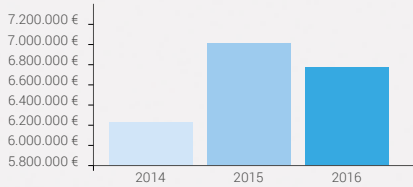
El passat 30 de maig es van celebrar les Assemblees Generals de socis de les cinc entitats que conformen el grup MUSICAT: l'Associació Professional de Músics de Catalunya, les cooperatives Músics de Girona i Músics de Catalunya, l'Associació Cultural Dos Per Quatre i Doble Xamfrà, SLU. Tot i que per primer cop es van fer en horari de matí per facilitar l'assistència, la presència de socis va ser molt escassa per no dir testimonial.

MÚSICS DE GIRONA

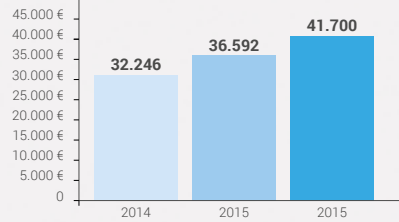
Comparativa de la facturació de 2014 a 2016

	2014	%	2015	%	2016	%
Músics de Girona	6.225.187,82 €	+7,17	7.017.982,43 €	+12,73	6.776.921,09 €	-3,44

Comparativa facturació

Comparativa altes a la seguretat social

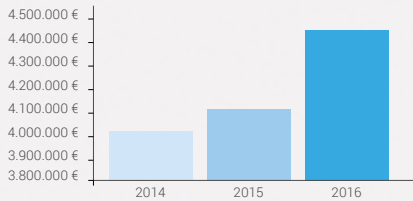

MÚSICS DE CATALUNYA, SCCL

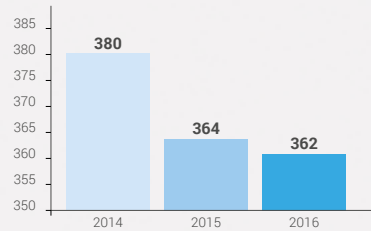
Comparativa de la facturació de 2014 a 2016

	2014	%	2015	%	2016	%
Músics de Catalunya	4.024.831,14 €	+7,18	4.121.131,34 €	+2,39	4.455.950,51 €	+8,12

Comparativa facturació

Comparativa treballadors autònoms

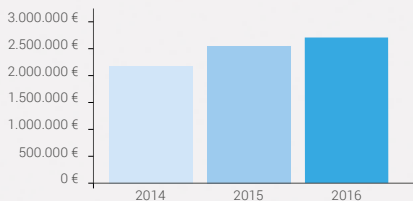

ASSOCIACIÓ CULTURAL DOS PER QUATRE

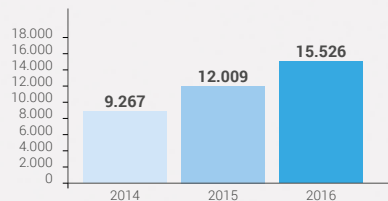
Comparativa de la facturació de 2014 a 2016

	2014	%	2015	%	2016	%
Associació Cultural	2.212.223,06 €	+11,36	2.676.269,84 €	+20,97	2.811.155,88 €	+5,04

Comparativa facturació

Comparativa altes a la seguretat social

La gerent de l'Associació Professional de Músics de Catalunya, Marga Castañer, va presentar el compte de tresoreria, tancat a 31 de desembre de 2016, i va comentar els fets més destacats de la memòria d'activitats. També va presentar el compte d'explotació global de les cinc empreses l'any 2016, que dona un resultat positiu de 11.581,25€. Va destacar que el preu de la quota de soci és el mateix des de fa deu anys i que no s'augmentarà mentre el resultat segueixi essent positiu. A finals de 2016 l'Associació tenia 3.078 socis, un nombre lleugerament inferior al de finals de 2015.

La gerent del Grup de Gestió MUSICAT va presentar els comptes de resultats de les quatre empreses del grup, així com l'informe de gestió. Pel que fa a la cooperativa Músics de Girona, el 2016 la facturació va baixar un 3,44%, tot i que hi va haver unes 5.000 altes més a la seguretat social. En canvi, la facturació de Músics de Catalunya va pujar un 8,12% però el número d'altes d'autònoms va ser lleugerament inferior. La facturació de l'Associació Cultural Dos Per Quatre, que té concedida l'exempció d'IVA per a la música popular i tradicional catalana, va pujar un 5,04% en relació al 2015 i es van fer unes 3.000 altes més a la seguretat social, cosa que significa que cobles i grups d'havaneres estan regularitzant la seva activitat.

Ja està en marxa la 8ª edició de Girando Por Salas

●●●

El dia 20 d'abril es va fer a Madrid la festa de final de gira de la 7ª edició de Girando Por Salas (GPS), en què van participar 26 grups, amb un total de 118 músics, que van fer 189 concerts a 138 sales de tot l'Estat, amb una assistència de 11.592 persones.

Pocs dies després, a principis de maig, l'oficina de GPS es va tornar a posar en marxa i va llançar la convocatòria de la 8a edició. Del 17 al 31 de maig es va fer la inscripció de les sales i del 19 al 30 de juny es van poder inscriure els artistes. S'hi han inscrit més de 1.100 grups. Un cop feta l'avaluació per comprovar que es compleixen tots els requisits, l'oficina del GPS ha fet pública la llista de grups aprovats. Del 18 al 21 de juliol va tenir lloc la votació popular i el 31 de juliol se sabran els 26 grups que participaran en el circuit d'aquesta vuitena edició.

L'objectiu de GPS és potenciar els nous talents musicals, fomentar la música en directe, potenciar la indústria musical i donar estabilitat al circuit de sales de música en viu. S'hi poden inscriure els artistes emergents de qualsevol estil musical, ja siguin solistes o bandes, amb un mínim d'un EP editat i un màxim de 3 LP's. Els 26 grups seleccionats faran una gira de 6 o més concerts remunerats en sales de tot l'Estat i tindran una ajuda per promoció discogràfica.

Girando Por Salas és una iniciativa del Instituto Nacional de las Artes Escénicas y de la Música (INAEM) en col·laboració amb la Federació Coordinadora del Circuito de Músicas Populares (FCMP), constituïda per les associacions professionals: ACCES, APM, ARC, ARTE, MUSICAT, PROMUSICAE i UFI.

Foto de família dels organitzadors a la festa de comiat de la setena edició de GPS

Neix “Amb So de Cobla”, el primer festival de cobla de Catalunya

Palamós acull del 29 de juliol al 6 d'agost la primera edició del Festival Amb So de Cobla, que vol reflectir la vitalitat i creativitat associada a la sonoritat de la cobla en tant que formació única al món, ja sigui en el seu format de cobla tradicional d'onze músics (i, per tant, recollint la seva funció d'interpret del repertori sardanista) com en les seves múltiples adaptacions i estils. En aquest sentit, resulta clau el fet que sigui Palamós la vila que impulsa aquest Festival, atesa la seva llarga tradició sardanista, i això explica que dues de les seves principals activitats formin part del programa oficial d'aquest nou festival: la 49a edició de l'Aplec de la Sardana i el 17è Memorial Ricard Viladesau, a càrrec de les cobles La Principal de la Bisbal i Els Montgrins.

Al costat d'aquestes manifestacions en la més pura tradició sardanista, el festival presenta altres propostes, més o menys transgressores, com ara la fusió de rock i cobla que proposa el cantant Cris Juanico acompanyat del seu quartet, o l'espectacle de **Roger Mas i la Cobla Sant Jordi** que presenten nous temes en què la cobla, en el seu format clàssic, se suma a la veu i guitarra de Mas i a la seva banda habitual, amb Xavier Guitó al piano i als arranjaments.

El Festival també aposta per dues produccions 'amb grapa' com són l'espectacle de la **Cobla Bisbal Jove**, que presentarà la seva nova aliança musical amb el grup de rumba catalana **Los Gazpacho**, amb arranjaments de Xavier Molina, i els sons de la fanfara catalana **Biflats** que, en paraules del codirector del Festival, Adrià Bauzó, 'són una autèntica revelació de la música catalana, un producte molt ben acabat, proper a la sonoritat balcànica'. La Cobla Bisbal Jove també presentarà l'espectacle familiar TUTUTS!, i **Jordi Molina** portarà al Festival el seu últim projecte, *Matèria del temps*. Finalment hi haurà un *Curs Amb So de Cobla*, que consistirà en diverses classes magistrals simultànies amb especialistes de prestigi, solistes de cadascun dels instruments propis de la cobla. Després d'un matí de treball, a les sis de la tarda, els alumnes del Curs mostraran el resultat de la feina feta en el marc d'una ballada pública que culminarà amb la cloenda del Festival que serà una audició 'clàssica' de sardanes a càrrec de la **Cobla Baix Empordà**.

Tal com diu Bauzó, 'Per ser moderns hem de tenir sempre la mirada posada en la tradició'.

Roger Mas i la Cobla Sant Jordi
Los Gazpacho & Cobla Bisbal Jove

Lluís Puig, nou conseller de Cultura de la Generalitat

●●●

Des del 5 de juliol passat, Lluís Puig és el nou conseller de Cultura en substitució de Santi Vila, que ha assumit la cartera d'Empresa i Coneixement. Fins ara, Puig ocupava el càrrec de director general de Cultura Popular, Associacionisme i Acció Cultural del Departament de Cultura.

Nascut a Terrassa el 1959, Lluís Puig té estudis musicals, de dansa, de producció audiovisual i d'humanitats a la Universitat Oberta de Catalunya. Va ser director artístic del Mercat de Música Viva de Vic (2008-2010) i director de la Fira Mediterrània de Manresa (1999-2010). Director de l'empresa Vesc (Vèrtex Empresarial de Serveis Culturals SL) dedicada a la cançó, la música i la dansa catalana d'arrel tradicional i de tota la Mediterrània, ha ocupat també el càrrec de cap de l'Àrea de Recursos del Centre de Promoció de la Cultura Popular i Tradicional Catalana. Ha estat sardanista, dansaire i director de diversos esbarts. Músic del grup de folk Ministrils del Raval i fundador i gestor de diverses entitats culturals terrassenques. També ha impulsat i dirigit el projecte Casa de la Música de Terrassa.

És la primera vegada que un conseller de Cultura procedeix de l'àmbit de la música i ens en felicitem, perquè sabem que coneix bé la problemàtica del sector. La llàstima és que el seu mandat serà forçosament curt, ja que la legislatura s'acabarà – d'una manera o altra – d'aquí a tres mesos.

Neix la cooperativa Músicos de Andalucía

●●●

El 17 de maig passat, Música Gestión - Cooperativa de Músicos de Andalucía es va presentar a Sevilla com "una cooperativa feta per músics per a músics". La iniciativa l'ha impulsada AIE Sociedad de Artistas.

El Consell Rector de la nova cooperativa està format per Juan Luis Calceteiro, conegut com "Juani de Cantores de Hispalis", que n'ostenta la presidència; el guitarrista Gerardo Núñez; el productor i compositor Manuel Ruiz "Queco" - tots ells consellers d'AIE -; el cantant José Manuel Soto i el músic Bruno Marvizón, president de la Asociación de Músicos de Sevilla (AMUSE).

La funció de la cooperativa és donar cobertura al músic per desenvolupar la seva activitat sense incumplir la legalitat vigent. Calceteiro està convençut que les cooperatives són la millor eina perquè els músics puguin treballar amb tranquil·litat sense haver-se de preocupar per la gestió. Segons explica, en el sector musical hi ha un gran desconeixement de la normativa, cosa que provoca irregularitats i situacions de risc, com ara la manca de cobertura en cas d'accident, de conflictes amb l'empresari o amb l'entitat contractant, o davant la dificultat de cobrar la feina.

La Cooperativa de Músicos de Andalucía segueix el model de MUSICAT, que ja fa anys que treballa colze a colze amb els impulsors de la iniciativa per fer-la possible.

Javier Serrano, Javier Campillo, Juan Luis Calceteiro i Antoni Mas

“ L'entrevista Marc Timón

Marc Timón i Barceló (Castelló d'Empúries, 1980) és un músic tot terreny. Llicenciat en periodisme per la UAB i en composició per l'ESMUC, és professor de piano i, fins fa poc, tible solista a la Cobla Sant Jordi. Com a compositor, ha estat guardonat amb més de 30 premis nacionals i internacionals.

La seva obra és molt eclèctica i abasta des de la música simfònica, coral i de cambra, fins a la composició de sardanes i música de cobla, musicals, bandes sonores per a cinema i documentals, entre d'altres. Després de guanyar el prestigiós premi Jerry Goldsmith al millor compositor, per la banda sonora de la pel·lícula *El árbol sin sombra*, l'octubre de 2015 va decidir instal·lar-se a Los Angeles per mirar de fer-se un lloc en la complicada indústria del cinema de Hollywood.

”

Has vingut a Catalunya de vacances o a treballar?

He vingut a treballar, però també a gaudir del plaer de ser a casa durant un temps. Hem presentat a Girona el musical *Josafat* en versió concert, amb dos cantants, quintet de corda, flauta i piano. Vam tenir una rebuda espectacular i arrel d'aquest concert ja ha sortit la possibilitat de fer-ne un altre. També he estrenat una obra per a carilló, cobla i percussió a Figueres i a Barcelona i n'estrenaré una altra, *L'indòmit corser*, amb la Cobla Sant Jordi a l'Auditori. A finals de mes faré un concert amb la GIORquestra i ahir vaig estrenar un videoclip d'una cançó de l'estiu per celebrar els 50 anys d'Empuriabrava... La veritat és que estic força enfeinat.

Parla'm de *Josafat*. Com és que no ha girat més aquest musical?

No ho sé del cert, però en tot cas no crec que tingui a veure ni amb l'èxit de públic ni amb la qualitat de l'obra. *Josafat* és un musical orquestral, tirant a opereta, una producció ambiciosa que va comptar amb un pressupost important. La història, basada en l'obra de Prudenci Bertrana, és potent. No parlaré de la meua música, però el que puc dir

és que les lletres de Josep Pujol són excel·lents. La vam estrenar el 2014 al Teatre Municipal de Girona i, tot i que les entrades es van exhaurir en pocs dies, només se'n van fer tres representacions. Nosaltres estàvem convençuts que tindria continuïtat i que portaríem un musical gironí a Barcelona i a d'altres llocs, però no va ser així. És una espina que tinc clavada i tinc clar que si mai guanyo diners amb una pel·lícula a Amèrica, el primer que faré serà muntar el *Josafat* de nou, a Girona, a Barcelona i on sigui. Entre altres raons, perquè al darrere de l'espectacle hi ha un treball extraordinari de moltes persones que mereix ser dignificat.

No és la primera vegada que treballes amb la GIORquestra. Com és?

Amb la GIORquestra hi ha molt bona relació perquè amb els germans Sabaté ens coneixem des de petits, a través del món de la cobla i de la sardana. Però sobretot hi treballo per la seva qualitat artística. Des del principi, la GIORquestra té un plantejament molt professional, musicalment molt acurat i això m'atreu molt i per això ens hem trobat en el camí i hem fet unes quantes coses junts.

El 2014 vaig contractar i dirigir la GIO per gravar la banda sonora que vaig compondre per la producció *Coliseum*, un espectacle que es va estrenar al Palau Sant Jordi. Altres vegades havia anat a gravar a Bulgària o a Ucraïna perquè allà el cost és més reduït, però amb la crisi ja no hi ha tanta diferència. L'any passat vam fer una producció amb música de cinema que va anar molt bé i ens estan sortint molts concerts. La vam presentar al festival Tempo sota les Estrelles, que es fa a Girona a l'estiu, i ens van proposar repetir aquest any amb una altra proposta. Després de pensar-ho, hem decidit fer un concert de versions de hits del pop.

Un concert de versions de música pop?

Són unes versions molt particulars. A mi m'agrada posar un rerefons crític a la música que faig, és a dir, posar cullerada en el material amb què treballa. Jo entenia que fer unes simples versions amb orquestra podia ser bonic, però ja n'hi ha moltes. El que he fet és subvertir els temes, he intentat agafar-ne l'essència i sacsejar-los. Per exemple, hi ha una versió de *My Way* molt tanguera, molt de Piazzola o una versió simfònica de *Despacito*. També hi ha un arranjament molt gamberro de la cançó de Llach *Amor Particular*, amb molt de respecte, a cavall del reggaeton i la samba, o una versió "fúnebre" de *Love is in the air*. Tinc moltes ganes de començar a assajar per veure com sona.

També hi col·laboren l'Arnau Tordera i l'Alba Llibre?

Sí, amb l'Arnau feia temps que tenia ganes de treballar-hi. Primer perquè crec que és un artista amb totes les lletres, més enllà que t'agradi o no el seu estil. A més, és sens dubte una de les millors veus del país i tinc moltes ganes de sentir-lo cantant Queen, que li va molt bé, i també les altres cançons. Pel que fa a l'Alba Llibre, és relativament desconeguda, però té una veu extraordinàriament melosa, molt dolça, que a l'escenari captiva. És una aposta personal, perquè amb la GIO tenim ganes d'arriscar-nos i donar oportunitats. L'Arnau, la GIO, l'Alba i jo som com una d'aquestes amanides on hi ha dolç, salat, formatge i fruits secs, tot barrejat.

Jo crec que l'artista no ha d'estar còmode. Quan s'instal·la en la comoditat és quan deixa de sorprendre's a ell mateix i al públic. Per tenir coses interessants a dir, l'artista ha d'estar en convulsió constant. S'ha de reinventar i per fer-ho necessita anar a nous rius, beure noves aigües. En aquest sentit, el concert és una aposta important. Primer, perquè tot és nou i sobretot perquè els músics que hem agafat són músics catalans, primeres espases, capaços de tocar tant clàssic com modern d'una manera molt efectiva i això també és un plus. Hem format una banda que és com un *dream team* de grans músics i tinc moltes ganes de veure com sonem.

L'artista no ha d'estar còmode. Quan s'instal·la en la comoditat és quan deixa de sorprendre's a ell mateix i al públic. Per tenir coses interessants a dir, l'artista ha d'estar en convulsió constant

Aquest dissabte, a la sala gran de l'Auditori de Barcelona, s'estrenarà la teva obra "Indòmit corser"

Sí, és una obra escrita per a cobla, cor i percussió. Dirigiré la Cobla Sant Jordi i una coral de cinc o sis cors. És un text que vaig escriure sobre la pau. Una visió molt crítica i molt aspra de la pau, en el sentit que la humanitat, quan hem de parlar d'aquest tema, no ens entenem. Part del text és en llatí i una altra part és en un llenguatge inventat que ve a representar aquesta incapacitat de l'home d'entendre's per frenar la guerra. És una obra molt èpica, com no podia ser d'altra manera comptant amb una cobla i 200 cantaires. La vam assajar aquest dissabte i fa molta patxoca. Jo crec

que a la gent se li posarà la pell de gallina perquè té moments molt dolços i moments gairebé de rèquiem, però després té un final molt lluminós, molt esclatant, per aprofitar totes les possibilitats sonores dels instruments que tinc a mà.

Els teus orígens musicals són en el món de la cobla

Sí, vaig començar tocant amb Els Rossinyolets, una cobla de Castelló d'Empúries, el meu poble. Els músics que hem sortit d'un poble petit tenim en contra no haver tingut la formació acadèmica que podríem haver tingut en una ciutat com Barcelona, però en canvi tenim a favor que hem fet una "mili" molt important. Quan vaig dirigir al Liceu, em preguntaven si estava nerviós. Jo deia que gens, al contrari. Nervios em posava quan havia de tocar a l'estiu a ple sol a quaranta graus, o a l'hivern a deu sota zero en un poble del Pirineu. Ara veig amb els anys que allò va ser una gran "mili" i estic agraït a la cobla i al món de la cobla.

Però a mi la cobla al principi no m'agradava. No m'agradaven les sardanes que tocàvem. Jo estudiava piano i recordo que estava tocant Debussy, amb 13 anys, quan es va morir la meua besàvia que en tenia 103. Llavors vaig pensar escriure una sardana que m'agradés per dedicar-li i vaig fer "L'àvia centenària" que, per cert, no es va estrenar fins al cap de vint anys. La vaig escriure seguint les influències del que jo estava tocant al piano en aquell moment perquè no tenia altres referents. Fins que un dia vaig sentir un disc de sardanes de Puigferrer, gravat per La Principal de La Bisbal, i això em va canviar la vida perquè vaig veure que a nivell de cobla i sardanes hi havia altres coses que em podien agradar molt. I a partir d'aquí va ser quan vaig descobrir Serra, Garreta, Toldrà i va ser un abans i un després, perquè aquest tipus de música em va interessar molt més.

Fins al punt de compondre més de 40 sardanes, per cert, quasi totes premiades

Ja en tinc més de 50! Aquests dos mesos passats n'he fet quatre, que encara no s'han estrenat perquè

me les vull reservar per enviar a alguns concursos o per estrenar-les en ocasions boniques. No deixaré d'escriure per a cobla i sardanes. Per mi és igual d'important fer una sardana que fer una feina a Hollywood. S'ha de fer amb la mateixa dignitat, amb el mateix amor i amb la mateixa devoció. Mai ho he entès com una cosa o l'altra.

Com creus que evolucionarà aquest món de la sardana?

El problema és que està deixat de la mà de déu. Està en uns llimbs. No hi ha crítica, no hi ha criteri. Hi ha molt de moviment, perquè es veritat que es fan moltes coses i s'escriuen moltes sardanes. Però tot es mira des del punt de vista de la quantitat, no de la qualitat. Com que no hi ha un criteri, tot s'hi val. Barra lliure! Hi ha qui diu que és igual, que la gent no hi entén. Però jo no hi entenc de cuina i quan vaig a un restaurant confio que no han escopit al plat i que l'han cuinat amb ingredients frescos. Els músics i els compositors som els primers que hauríem de vetllar per oferir menjar en bon estat. I s'ofereixen tants plats indignes que és molt difícil que aquest món tingui una transcendència.

Com veus el futur de la cobla?

El futur de la cobla passa per treure's de sobre l'etiqueta del catalanisme ranci, que li pesa com una llosa i li fa més mal que bé. La Moreneta, la Santa Espina i tots els nostres tòtems sagrats van tenir sentit durant molts anys però ara s'han de reinventar, reelaborar i difondre'ls per altres canals. La societat ha canviat molt, el món en què vivim no té res a veure amb el de fa vint,

El futur de la cobla passa per treure's de sobre l'etiqueta del catalanisme ranci, que li pesa com una llosa i li fa més mal que bé

trenta o quaranta anys. El sardanisme no ha sabut adaptar-se perquè viu en la seva zona de confort i té por de fer un pas a fora perquè hi fa fred. Això també passa amb el flamenc. Quan amb la Sant

Diuen que és un instrument que m'és molt natural, però no l'he treballat mai. D'alguna manera és l'instrument el que ha vingut a mi.

El 2014 guanyes el Premi Jerry Goldsmith al millor compositor per la banda sonora de la pel·lícula *El árbol sin sombra* de Xavier Miralles. Això et decideix a marxar a Los Angeles?

Això hi va ajudar, però també tenia ganes de redefinir-me. Vaig sentir que al món de la cobla ja li havia donat molt, que m'havia entregat en cos i ànima. Tot i que hi ha gent que ha pensat que jo volia destruir la sardana, m'he buidat remant a favor de la dignificació de la cobla i de la sardana. Però ara necessitava començar una vida nova, sortir de la zona de confort. Tenia ganes de ser el peix petit a la peixera gran. A Catalunya, a qualsevol persona que fa coses, sobretot en l'àmbit artístic, de seguida se l'enalteix i se'l tracta de mestre. Però jo crec que

Has escrit obres lliures per a cobla, introduint percussió i electrònica. Per això et tenen per "l'enfant terrible" de la cobla?

La meua voluntat no és destruir res ni tampoc brando cap bandera, simplement faig el que em surt de dins: agafar el mitjà cobla, en el que he estat sempre, i posar-hi les meves influències: funky, soul, jazz, música moderna, que no sé d'on vénen, però són les que tinc. És un procés molt natural. Si faig una sardana amb sonoritat funky o de Gershwin és perquè m'agrada i per aprofitar les possibilitats de la cobla, que són immenses. No m'interessa fer música que ja s'ha fet. Fer sardanes que sonin com si s'haguessin fet el 1860 està bé, però no és el que jo persegueixo. L'important és venerar el passat i ser conscient d'on vens per saber on vas.

Durant més de set anys has sigut tible solista a la Cobla Sant Jordi.

Quan em van cridar el 2008 no me'n sabia avenir, perquè jo el tible l'he tocat sempre però no l'he estudiat mai. El meu instrument és el piano. Per això, que una cobla com la Sant Jordi em digués d'anar-hi com a tible solista em va sorprendre.

En aquest món de la cobla, fas una sardana i ja et diuen mestre

les trajectòries requereixen anys i treballar molt més dur. És per això que vaig voler anar a un lloc on la teua autoestima d'entrada rep una patxada descomunal, perquè allà no ets ningú. I això està bé perquè aquesta humilitat et fa ser conscient de la quantitat de gent bona que hi ha al món i

que tu, al costat, ets una formiga. Però una formiga pot transportar molt de pes, mica en mica. Com a formiga, prefereixo treballar en aquesta línia enlloc d'acontentar-me i somriure quan em diuen mestre. Un no pot ser mestre fins

que no arriba a una certa edat, ha tingut alguns alumnes i ha creat un mètode, una pedagogia. Però en aquest món de la cobla, fas una sardana i ja et diuen mestre.

Com és la feina de compositor a Hollywood?

Allà el 90% de les feines de compositor consisteixen a treballar en equip per a un gran nom de Hollywood. Aquest compositor de renom fa un esquelet de la música i els altres compositors el que fan és orquestrar-la i finalitzar-la perquè es pugui gravar. Jo vaig començar el 2015 treballant d'aquesta manera amb Christopher YOUNG en la música de la sèrie de Marvel *Agent Carter* i vaig poder gravar a la Warner Bros. Però després d'aquesta etapa, vaig decidir que a mi el que em fa feliç és, tal com feien els antics (Hermann, Williams), compondre, orquestrar i dirigir la meua música jo mateix, encara que sigui molta més feina i que no sempre sigui possible perquè els terminis del cinema són molt curts. D'aquesta manera vaig fer la música d'una sèrie que es diu *In Absentia*.

I ara estic en aquesta línia, que m'ho posa tot molt més difícil perquè he d'accedir a aquesta finestra del 10% que no treballa en un equip de compositors. Això vol dir que jo mateix he de buscar les pel·lícules o els projectes. Als músics ens costa buscar les feines nosaltres mateixos. Creiem que, si tenim talent, a algú li agradarà el que fem i ens vindrà a buscar. Però el món no funciona així i, si vols treballar, has d'anar a vendre motos. Quan ets humil i tens els orígens que tens, costa molt anar a vendre la teua música. Se n'ha d'aprendre.

Però arribes a viure de la música?

És molt difícil. Encara que tinc més projectes dels que materialment puc fer i estic

component moltes hores, dia i nit, gairebé no puc viure d'això. La gent entén molt fàcilment que ha de pagar per certes coses i en canvi per d'altres li costa molt entendre-ho. En aquest sentit amb la música tenim un problema. Molta gent veu que soc a molts llocs i que estic fent moltes coses diferents i deuen pensar que em guanyo molt bé la vida, però no és així. A més, hi ha molta gent que vol treballar a Hollywood i està disposada a pagar per fer-ho. Hi ha compositors que s'ofereixen per fer la música d'una pel·lícula pagant ells la producció.

I per un altre costat hi ha la renúncia personal. Tinc una vida molt plena, molt intensa, però a vegades aquesta intensitat també té la seva cara fosca. Viatjar sempre amunt i avall pot semblar divertit però la sensació de no fer arrels enlloc és molt desagradable. Tot implica renúncies. Reuniar a tocar amb la Cobla Sant Jordi després de set anys, també és molt dur. A part que em quedo a l'estacada econòmica. Amb la cobla, des de molt joves, sempre hem estat acostumats a cobrar i que això s'acabi vol dir que el paradigma canvia. Amb tot, tinc clar que s'ha d'arriscar. Jo sóc dels que crec que la gent hauria de canviar de feina cada tres anys. A les cobles els músics estan cremats d'ells mateixos, per això quan vas a tocar amb una altra cobla és bonic, és energia nova. La rutina és dolenta. A les cobles hi ha molts morts en vida.

Et veus en un Premi Gaudí?

Sí que m'hi veig. A mi per descomptat m'agradaria moltíssim fer cinema català. Aquí es fan coses molt bones. Però és molt difícil perquè hi ha poca producció i la gent ja sol tenir equips consolidats. És un món molt endogàmic. De fet, la pel·lícula amb què vaig guanyar el premi Jerry Goldsmith, *El árbol sin sombra*, no era als Gaudí. Però no et pots queixar sinó agafar-te les coses positivament i entrar pel costat que es pugui entrar. De fet, ara estem preparant una sèrie espanyola, que es diu *Arkana*, i estic molt content perquè jo faré la música. És una sèrie fantàstica, barreja de *Harry Potter* i *Joc de Trons* i pinta molt bé.

Escriure la banda sonora d'una pel·lícula es com reescriure el guió en un llenguatge paral·lel?

Sí, és convertir-te en un cinèfil més, en aquest cas un cinèfil musical, i reelaborar la història amb els paràmetres que et dona el director. És interessant com a procés creatiu. A vegades la música d'una pel·lícula subratllarà l'acció, d'altres la contrariarà, o avançarà esdeveniments o els retardarà. La música és un element molt poderós en una pel·lícula perquè és intangible. La bona banda sonora no és aquella que és bonica - que pot ser-ho - sinó la que tradueix millor el guió i les imatges. La seva funció ha de ser no només estètica sinó també narrativa. Aquesta és la gran diferència amb la música de concert. La música de cinema és un element més de la pel·lícula.

Tu vas estudiar periodisme. Tens abandonada aquesta faceta d'escriptor?

No t'ho pensis. Paral·lelament a tot aquest procés creatiu que ara tinc en plena eferescència, estic escrivint la meua segona novel·la. Dic segona perquè la primera, que es diu *La sardanista psicòpata*, no està acabada. Vaig començar a escriure'n una altra en paral·lel que ha agafat vida pròpia i està avançant més que la primera. Es diu *El depredador romàntic* i tinc previst publicar-la l'any que ve. Si he deixat una mica enrere la cobla, sobretot com a intèrpret, és per guanyar temps per cultivar altres facetes. Últimament també he escrit tres guions i tinc moltes ganes de dirigir cinema. Fa anys que n'estic aprenent i m'agradaria donar-hi forma l'any que ve. Ja veurem cap on va.

Hi ha molta diferència entre escriure i compondre?

No. Per mi és natural comunicar. Tant em poso a escriure música, com em poso a escriure text. La fotografia, a nivell amateur, també m'interessa molt. El que m'agrada és capturar el món, passar-lo pel meu filtre i ensenyar-lo.

Interpretació, direcció, composició, escriptura. En quin ordre?

Per mi no hi ha ordre, perquè les coses vénen a tu. Hi ha unes energies a l'univers que nosaltres no

veiem i que ens empenyen, cap a una banda o cap a una altra. A vegades penso que seria bonic, quan ens morim, poder veure el titellaire d'un mateix i preguntar-li el perquè les coses han passat i perquè en aquest o en un altre moment.

Jo vaig començar escrivint sardanes, després vaig fer periodisme i l'escriptura va passar al davant, després vaig anar a l'ESMUC a estudiar composició i la composició es va disparar. Ara, fent aquesta novel·la, l'escriptura ha tornat a ocupar un lloc important.

La direcció, per exemple, és una cosa que sempre m'ha apassionat, fins i tot més que la composició. Gestionar les energies d'un grup de gent, transformar-les en música i oferir-les a una audiència és el més bonic que et pot passar. Ara que estic dirigint els projectes de la GIORquestra i la Cobla Sant Jordi en aquestes estrenes, la direcció s'ha disparat amb molta força. M'hi trobo molt còmode i veig que els músics també es troben còmodes treballant amb mi. Això sempre ho rebo com un regal. Humilment els dic que tinc molta sort que grans músics com ells es deixin dirigir per mi perquè jo no he estudiat direcció. Però recordo que una vegada vaig parlar amb el mestre Salvador Mas, grandíssim director, per demanar-li consell. Li vaig dir: "Mestre, he de dirigir una orquestra i no he estudiat mai direcció. Quins són els seus consells?" Vaig pensar que em diria que estudiés, però em va dir: "Dos consells: el primer, deixi sortir la música que porta dins; i el segon, no molesti". És la meva fórmula. A això hi sumaria ser un bon psicòleg i un bon gestor del grup. Extreure el màxim que pot donar cada músic i fer-ho d'una manera harmònica perquè tothom se senti còmode. Cal que tots se sentin

importants. Tots els faristols, tant els primers com els segons, són molt importants. Un segon et pot destrossar una música o te la pot enaltir. Per mi, un director és aquell que és capaç d'extreure tota la llum que el grup pot donar i fer-la arribar d'una manera amable a l'audiència.

Un director és aquell que és capaç d'extreure tota la llum que el grup pot donar i fer-la arribar d'una manera amable a l'audiència

I aquest estiu, després de molt de temps, he tornat a tocar el piano, que és l'instrument que vaig estudiar. Ho he fet a *Josafat* i ho faré en aquesta nova producció de la GIORquestra. Després de tants anys de tocar el tible, em fa il·lusió tornar-me a fer amic del meu primer instrument.

Penses tornar?

Pregunta difícil perquè les coses canvien cada dia. Ara mateix no ho tinc al cap perquè la vida que he començat a Estats Units és una cursa de fons. He començat un viatge nou i de moment no tinc al cap tornar. Però vinc sovint a Catalunya. La meva premissa és fer coses que em facin feliç i dirigir la GIORquestra em fa molt feliç, veure com el públic ens estima cada vegada que fem un concert és el millor regal. Per fer un concert, agafo un avió i em planto a Vidreres, a Camprodon i on faci falta. El primer dia de l'any vaig estar dirigint a Camprodon i un company em va dir: "Quin pal venir de Hollywood a Camprodon!". És al contrari: cap mandra, un gran plaer.

Lluïsa Massó

EL BLOG D'EN JOSEP LOREDO: Un homenatge als músics d'aquest país

Josep Loredo i Moner (Amer, 1954) és músic i compositor. Com a instrumentista de tenora, saxòfon i clarinet – i també com a vocalista – ha format part de les cobles-orquestres **La Principal de la Garrotxa** (1978-1980), **Màxim's** (1980-1985), **Atlàntida** (1985-2000) i **Selvamar** (2000-2003). També ha participat en els grups **Senderos del Flamenco** (saxòfon soprano, amb un disc publicat), **Border Line Blues Band** (saxòfon tenor, amb quatre discos publicats) i **Betty Silicona Blues Band** (saxòfon tenor). Des de l'any 2003 toca la tenora a la **Cobla Principal d'Olot**, i el saxòfon tenor en un grup de soul i rockabilly de Girona anomenat **Another Band** (amb un disc publicat). Ha ensenyat a escoles de música de Palafrugell i Olot. Ha escrit un mètode de tenora adreçat a músics veterans, estudiants i mestres. El juliol de 2016, a l'aplec d'Olot, se li va retre un homenatge per la seva obra d'instrumentista i compositor, i com a estudiós de la història de les cobles de Catalunya.

Seguint la seva curiositat i de manera totalment desinteressada, a principis dels anys vuitanta, Josep Loredo va començar a col·leccionar fotos i imatges més o menys antigues de cobles, orquestres, orquestrines, conjunts i tracanets de Catalunya. L'any 2012 va decidir crear el blog: fotosformacionsmusicalsdecatalunya.blogspot.com per exposar-les públicament, com un homenatge a tots els músics que n'han format part. Ell mateix ho explica així:

Vaig posant en aquest blog fotos més o menys llunyanes en el temps, sempre amb la intenció que, encara que sigui per uns moments, siguin coneguts, reconeguts o recordats aquells companys de professió que ens miren des de la distància.

No es tracta d'un simple inventari, perquè Loredo no es limita a penjar les fotos amb el nom del grup i la data, sinó que cada foto està comentada

2

i documentada. Intenta per tots els mitjans identificar els músics que hi apareixen, esbrinar en quines

circumstàncies es va fer i a quin lloc, o si hi ha alguna anècdota relacionada. A través de fotos i documents, ens explica la història de cada formació: com va començar, amb quins músics, si era producte d'una fusió entre grups i quins canvis va experimentar amb el temps. Per fer-ho, s'ha documentat a l'hemeroteca i ha consultat la poca bibliografia disponible. També ha comptat amb la col·laboració d'historiadors, escriptors, col·leccionistes, músics i familiars de músics, que sempre són citats a les entrades corresponents.

Moltes de les formacions que apareixen en el blog ja han desaparegut. Algunes són molt antigues, com la cobla-orquestra **Antiga Pep**, fundada a finals del s. XIX a Figueres, o l'**Orquestra Moderna Artística de Barcelona**, fundada el 1895, de la qual hi ha penjats uns díptics modernistes preciosos. Però també hi ha formacions més modernes com el grup **Metal**, sorgit els anys 70, del qual hi ha una foto datada el 1976, amb un jove Manolo Garcia que hi tocava la bateria.

En alguns casos, les fotos i documents abasten tota la trajectòria d'una formació. És el cas, entre molts d'altres, de La Principal de La Bisbal, La

3

Selvatana, la Maravella, els Montgrins o la cobla La Principal d'Olot.

A més de fotos, en el blog també hi ha programes de festes, postals, cartells, quaderns i cartes promocionals – com es feia antigament, abans que existís internet – En total hi ha fotos i documents de prop de 900 grups de 170 poblacions diferents d'arreu de Catalunya, incloent algunes formacions de la Catalunya Nord. El nombre d'imatges publicades són més de 10.000. Les fotos procedeixen de la seva col·lecció personal, que és fruit de la recerca de molts anys, i fins i tot n'hi ha algunes viscudes en primera persona.

Capbussar-se en el blog d'en Josep Loredó és tota una aventura. Saps quan hi entres però no saps quan en sortiràs. I això per dues raons. D'una banda, perquè les imatges i les històries que conté t'atrapen des del primer moment.

Per l'altra, perquè costa molt orientar-s'hi i localitzar el que es busca. Des del punt de vista de la persona interessada en la història dels músics i de les formacions musicals d'aquest país, és una font valuosíssima d'informació. Però el blog no és precisament el format ideal per un fons fotogràfic i documental, i la recerca es fa feixuga. Les fotos estan classificades per poblacions i cada població té varies entrades amb les formacions musicals que hi pertanyen. Això fa que, si volem buscar un grup o un músic concret, o un any determinat, hem de recórrer a Google per trobar-lo.

4

En aquest sentit, pensem que alguna de les nostres institucions, que vetllen per la conservació i difusió del nostre patrimoni cultural, podria fer-

5

6

7

8

hi alguna cosa. Amb una eina de consulta àgil, aquest material podria ser encara més útil a historiadors i estudiosos, perquè recull una part de la història de la música i dels músics d'aquest país. Per aquest motiu, es mereix la màxima difusió i un gran respecte per la immensa feina feta per en Josep Loredó.

9

M'agrada veure , i que tu puguis veure també, imatges antigues i recents de formacions musicals (algunes que ja fa temps que no hi són, d'altres en plena activitat), entrar a dins de la foto, formar part, per uns moments, d'aquell lloc i d'aquell instant que transmeten els rostres dels retratats, imaginar com sonaria aquella cobla de 1902, aquella orquestrina de 1934... recordar el context social en què vivien, veure l'evolució de les vestimentes i els calçats, els barrets, les gorres, els pentinats, els bigotis, les barbes, els instruments, els paisatges o escenaris que emmarquen els músics, l'habilitat del fotògraf...

Josep Loredó

1 Cobla-Orquestra ANTIGA PEP (1876)

Foto: Domènec Bosch (Figueres).
Fons: Pere Corominas i Montanya.

2 LA PRINCIPAL DE LA BISBAL (1894)

Foto: Fons Canet. Arxiu Comarcal del Baix Empordà

3 L'ART GIRONÍ (1908)

Foto: Arxiu Jaume Saló i Soler.

4 BARCELONA (1930)

5 BARCELONA-ALBERT MARTÍ (1935)

Foto: Arxiu Maria Margari.

6 L'ALIANÇA (1895)

Foto: Josep Esquirol. Col·lecció Família Salvat-Pont.

7 SELVATANA (1913)

Foto: Valenti Fargnoli. Arxiu d'imatges del Taller d'Història de Maçanet de la Selva.

8 UNIÓ ARTÍSTICA (1897)

Foto: Francesc Xavier Aulí. Arxiu Comarcal de La Selva

9 METAL (1976)

Han donat la nota ●●●

Montserrat Pratdesaba, Big Mama

En el decurs de l'Assemblea General celebrada el passat mes d'abril, va ser escollida nova presidenta de la Societat de Blues de Barcelona.

Montserrat Pratdesaba, que ja formava part de la Junta Directiva des de feia dos anys, substitueix en el càrrec Míriam Aparicio, la qual ha ocupat la presidència de la SBB durant tres mandats (6 anys). Segons la Big Mama, Aparicio ha deixat el llistó molt alt perquè ha sigut una gran presidenta, amb una gran sensibilitat, que ha sabut encapçalar amb molt d'encert la direcció d'aquest projecte que té el blues com a eix central.

Pratdesaba és membre del Board de l'European Blues Union des del 2013 i ja ha anunciat que no es presentarà a la reelecció per tal de dedicar els seus esforços a la SBB. Des de 2014, també és membre de la Junta Directiva de MUSICAT.

Quico Pi de la Serra

Ha rebut el guardó Big Bill Broonzy 2017 que la Societat de Blues de Barcelona atorga a personalitats rellevants i compromeses en la divulgació del blues. L'acte d'entrega del premi va tenir lloc el dia de Sant Jordi als Jardins de Can Sumarro de L'Hospitalet de Llobregat, dins del marc del Festival Primavera in Black (PIB) que organitza i coordina la Societat de Blues de Barcelona amb el suport de l'Ajuntament de L'Hospitalet.

Pi de la Serra (Barcelona, 1942) és el més veterà dels cantautors catalans. Però és també un dels que transmeten un esperit més jove amb les seves cançons, que arreu del món han fascinat companys d'ofici d'un gran prestigi, des de Caetano Veloso fins a Paolo Conte, passant per Pablo Milanés i Silvio Rodríguez, a part de diversos deixebles, entre els quals hi ha Joaquín Sabina, que el reconeixen com un dels seus principals mestres.

Han donat la nota ●●●

Frans Cuspinera

La 15a edició del Premi Carles Sabater ha seleccionat la seva cançó *Jo sóc d'un paisatge* com a millor cançó de l'any, entre un total de 130 cançons presentades per 40 artistes. El premi, que convoca el Centre de la Cultura Catalana d'Andorra, consisteix en 2.000€ en metàl·lic i una actuació al Cicle Colors de Música que se celebra a l'estiu a Escaldes-Engordany. El jurat que va emetre el veredicté estava format per músics andorrans com Lluís Cartes i Oriol Vilella, per músics catalans com Antoni Tolmos, Pol Cruells i Ramon Argall, i pel representant del Centre de Cultura Catalana d'Andorra, Xavier Escribano.

El videoclip de la cançó ha rebut més de 36.000 reproduccions a Youtube i ha estat seleccionat oficialment en competició pels festivals de cinema FIC-CAT i Girona Film Festival.

Windu, quartet de flautes de bec

Ha guanyat els tres Premis GEMA als quals estava nominat: categories de Premi Innovació 2016, Premi Grup Jove 2016 i Premi del Públic al Millor Grup 2016, guardons que van evidenciar el reconeixement del sector i del públic al seu inusual espectacle de música antiga *Under construction*. Aquests premis són atorgats per l'Associació de Grupos Españoles de Música Antigua (GEMA) a la creativitat i la innovació en la Música Antiga.

Windu és un quartet de flautes de bec sorgit a Barcelona que aposta per la interpretació de la música antiga amb una escenografia que la magnífica. El conjunt està format pels flautistes Clara Cowley, Eloi Fuguet, Marcel Leal i Eva Jorner, el director d'escena Iban Beltran i l'il·luminador Oriol Ibáñez.

Han donat la nota ●●●

Salvador Torres "Sam" ●●●

Després de trenta anys sense actuar a la seva ciutat, el cantant figuerenc va celebrar els seus 40 anys de carrera musical amb una actuació en el mateix local, la sala La Cate, on va oferir el seu primer concert l'any 1976. Ho va fer amb les entrades esgotades i amb alguns dels músics que el van acompanyar en els seus orígens: Josep Maria Surrell (piano), Ismael Suñer (bateria), Jordi Parrot (saxo i veu) i Sergi Labarta (baix), a més d'alguns convidats. Durant l'actuació es van projectar vídeos amb missatges de diferents personalitats del món cultural i musical català, tots ells bons amics d'en Sam.

Amb una carrera notable i plena de reconeixements, Salvador Torres ha publicat una

desena de discos i, segons diu, amb les seves gires ha fet tres vegades la volta al món.

Foto: Àngel Reynal

Biflats ●●●

És la primera cobla "gamberra" de Catalunya o, dit d'una altra manera, una fanfara catalana amb so de cobla. Es tracta d'una formació de tretze músics que reforça els instruments de la cobla tradicional amb bateria, percussions, veu i tuba. Fan cançons pròpies, sempre en clau humorística, però també s'atreveixen amb clàssics populars catalans. Amb la potència de la cobla fusionen sonoritats mediterrànies amb aires balcànics i de les fanfàrries de l'Europa de l'est per fer una música 100% ballable, cantada en català, castellà, francès i serbocroat. Biflats la formen músics de llarga trajectòria procedents de cobles, orquestres, grups de rock i grups d'arrel tradicional.

Francesc Camps i Comellas (Granollers, 1934)

Va morir a Cassà de la Selva el 16 de març passat. Fill del també músic Pere Camps i Marsans, va anar a viure a Cassà de la Selva juntament amb la seva família l'any 1942, a l'edat 11 anys, on va començar a estudiar piano amb en Pere Mercader i Terrades. Als 18 anys, quan feia 8è de piano va obtenir la medalla d'or del Conservatori del Liceu. El mateix any va ingressar a la cobla *La Principal de Cassà*, on va actuar esporàdicament durant tres anys com a pianista-director i trombonista. Després de fer el servei militar, va acabar els estudis de piano i va fer una sèrie de temporades com a pianista en diferents conjunts. Després d'això va fundar el conjunt *Camps y su Ritmo* i durant quatre anys va passar els estius tocant a Tossa de Mar i els hiverns a Suïssa. A continuació va tocar setze anys amb el conjunt *Els Supers*, del qual va ser un dels fundadors i també director. A finals dels 70, va tornar a la cobla, i l'octubre de 1981 va entrar a la cobla *Ciutat de Girona* com a trombó, per malaltia de Pere Cortada. Després va passar a segon fiscorn i el 1987 va assumir-ne les funcions de director. També va ser professor de piano (1979-1997) al Conservatori Isaac Albéniz, de Girona. El 1996 es va jubilar i va deixar la cobla, però va seguir col·laborant amb l'Escola de Música Municipal de Cassà, i amb el programa *Tertúlia de músics* de Ràdio Cassà. És autor de més de 150 sardanes.

Pere Cortada Carbonell (Castelló d'Empúries, 1940)

Va morir el 5 de març passat. Va estudiar el violí, el trombó de vares i el fiscorn. Va formar part de diverses formacions com la *Cobla-Orquestra Catalunya*, de Bordils; la *Lira* de Sant Celoni, *La Caravana* de Torroella de Montgrí, la *Maravella* de Caldes de Malavella i *La Principal de la Bisbal* (1995-2005), amb la qual va viatjar arreu d'Espanya i d'Europa. L'any 1987 va fundar la *Coral Castellonina*, de la que va ser director fins a l'any 1996. L'any següent, va posar en marxa l'Escola Municipal de Música de Castelló d'Empúries, de la qual també en va ser director (1988-2007). A l'escola s'ensenyaven els instruments clàssics i de cobla, i ell mateix va ser professor de solfeig, piano, violí, fiscorn, trombó i trompeta. Un dels objectius de l'escola era ensenyar l'alumne a ser membre d'un grup, per això va crear diverses formacions musicals: el grup de corda, el grup de metall, l'orquestra i les cobles (*Els Rossinyolets*, *L'Empordanesa* i *La Castellonina*). Cortada va iniciar un arxiu de música catalana i, en particular, de música de sardana d'autors castellanins i música per a cobla, que va cedir a l'Escola de Música. En el moment de la seva jubilació l'arxiu constava de més de 5.000 partitures de sardanes, 200 ballets d'esbart, manuscrits originals, música per a cobla, un gran repertori de cançons per a coral, música religiosa i material fotogràfic. Cortada també va impulsar la gravació de dos CD's de sardanes d'autors castellanins, un interpretat per *La Principal de la Bisbal*, i l'altre amb la cobla *Els Rossinyolets*. Un dels seus alumnes, en Marc Timon, li va dedicar a facebook una preciosa carta de comiat.

Ricard Ardèvol (Falset, 1926)

Locutor, recitador i empresari artístic, va morir a Barcelona el dia 4 d'abril a l'edat de 91 anys. Als anys setanta, Ardèvol va fundar l'empresa ERA Producciones i va ser representant de més d'una trentena d'artistes catalans, entre els quals hi havia Serrat, Mary Santpere o els Hermanos Calatrava. Com empresari va gestionar set locals d'oci a la Costa Brava, on van actuar artistes com Raphael, Sara Montiel o Julio Iglesias. El 1981 va comprar El Molino, que va dirigir fins que el va vendre el 1994. Ardèvol va ser president d'ARC (Associació de Representants, Promotors i Managers de Catalunya) del 1987 al 1991 i de ARTE (Associació de Representants Tècnics del Espectàculo). També va ser un habitual del món de la ràdio (Ràdio Reus, Ràdio Barcelona i Cadena SER). Com a rapsode, va formar part del *Quadro Escènic* juntament amb figures com Adolfo Marsillach, Núria Espert, Ricardo Palmerola i Encarna Sánchez. Quan es va retirar del món dels negocis, va tornar a recitar i fins i tot va editar un disc de poemes propis amb el títol *Como yo lo siento*.

Amadeu Cuadrado (Palamós, 1933)

Poc abans de tancar aquesta edició de La Nota, ens hem assabentat de la mort d'aquest sardanista i fiscorn palamosí, que va morir el dia 9 de juliol a l'edat de 83 anys.

Amadeu Cuadrado va començar la seva formació musical aprenent a tocar el violí i el fiscorn. L'any 1950 esdevé ajudant de direcció de la coral "El Progrés". El 1951 es professionalitza com a instrumentista de violí, fiscorn i bateria a l'Orquestra Palamosí. Posteriorment toca en les cobles La Principal de Llagostera, Victors de Sant Feliu de Guíxols, Primavera de Palafrugell (amb el mestre Frederic Sirés) i La Principal de Palamós. En desfer-se aquesta última cobla, va promoure amb altres músics la Cobla-Orquestra Empordà i, l'any 1964, va ser membre fundador de la Cobla Baix Empordà on tocava el fiscorn. En va ser director del 1999 al febrer de 2010, any en què va anunciar que plegava de fiscorn, tot i que va continuar vinculat a la cobla com a representant. Com autor, va compondre una cinquantena de sardanes. L'any 2007 l'Ajuntament de Palamós el va distingir amb l'Escut d'Or de la ciutat.

Novetats discogràfiques ● ● ●

> Josep Cassú 75 anys – La Principal de La Bisbal

El músic i compositor Josep Cassú ha fet 75 anys i La Principal de La Bisbal ho ha volgut celebrar enregistrant un disc amb 14 sardanes seves inèdites, compostes entre el 2010 i el 2016. Josep Cassú, que va ser el director de la cobla entre 1977 i 1990 (des de llavors ho és el seu fill Francesc Cassú), les ha seleccionat personalment. Totes les sardanes del disc estan dedicades a persones o entitats. El disc es va gravar en directe i en un sol dia als estudis 44.1. El mateix Josep Cassú va dirigir la cobla i el seu fill Francesc es va encarregar de la producció.

> Catalan Fanfare – Biflats

Biflats proposen farra i fanfarra i asseguren diversió. Amb una formació de músics de primera fila, pugem la cobla dalt de l'escenari fanfarrero per apropar-la als més joves i exportar-la al món. Combinen cançons pròpies amb la seva particular visió de clàssics de la cultura popular catalana interpretades en clau ballable que, en alguns casos, s'acosten a l'estètica de les fanfàrries o les Brass Band de l'Europa de l'est, sempre en clau catalana, amb els instruments de cobla exhibint toa la seva potència sonora.

> Big City Awakes – On the raw (Antonio José Sánchez Gutiérrez – soci 3681)

És el disc de debut d'aquesta banda barcelonina formada per Jordi Amela (piano i teclats), Jordi Prats (guitarra), Pep Espasa (saxo i flauta), Toni Sánchez (baix) i Alex Ojea (bateria). El treball, totalment instrumental, es compon de nou peces d'un estil jazz rock, a voltes progressiu i/o electrònic. Amb un so particular i una producció molt acurada, és un àlbum molt recomanable que no us deixarà indiferents.

> Havanera estimada – L'Espingari

Es tracta d'un treball enregistrat per commemorar el 35è aniversari del grup dalt dels escenaris. Agafa el nom d'un tema compost per un dels tres membres del grup, Pere Ferrer Devi, que l'any 2015 va guanyar el 7è concurs de composició d'havaneres Vila Sant Pol de Mar. Per celebrar l'efemèride, el passat 14 de maig van fer la presentació del disc al Teatre Municipal de Montcada i Reixac, amb la col·laboració de tres corals d'aquesta localitat que van interpretar algunes cançons del disc juntament amb el grup.

> L'hora del somnis – Els Atrapasomnis

Els Atrapasomnis són un duet d'animació fundat el 2013 i format per Jordi Masferrer (veu) i Pau Boigues (guitarra), tots dos músics i mestres de música de La Celler de Ter. Aquest és el seu primer treball, que s'ha publicat en tres versions diferents: en format llibre-disc, en format CD o com una memòria USB dins d'una petita guitarra de fusta. Marc Sánchez (bateria i percussions) i David Benítez (baix) acompanyen el duet. El disc inclou diferents col·laboracions, com ara la de Natxo Tarrés (Gossos) o Marta Pérez (Les Anxovetes), entre d'altres.

> **Criatures** – Taumàtrop

Després de guanyar el IX Concurs Sons de la Mediterrània, aquest duet de música d'arrel format per Marçal Ramon (acordió diatònic) i Ivo Jordà (gralla) publiquen el seu primer treball on han sabut acoblar molt bé aquests dos instruments tan diferents. El disc, que s'ha presentat al 30 Tradicionàrius, ha comptat amb la col·laboració de músics com Judit Neddermann, Toni Xuclà o Pere Olivé, ente d'altres. L'enregistrament es va fer a principis d'any als estudis Microcosmos i Vértigo Studios i s'ha publicat a Picap.

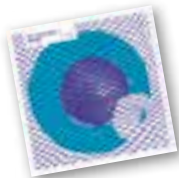
> **L'envelat** – Boogie Woogie

Es tracta del tercer disc d'aquest grup format a Banyoles ara fa 27 anys. Amb una selecció del seu repertori habitual, que inclou des dels balls de saló més clàssics fins als ritmes més actuals, la intenció del disc és reproduir l'ambient d'envelats i festes majors, on toquen habitualment amb dos objectius principals: fer ballar la gent i fer-ho en rigorós directe. Boogie Woogie són Josep Reig (bateria i veu), David Soteras (veu i guitarra), Xavier Roger "Richi" (saxos i veu), Marc Mas (teclats i veu) i Encarni Mogedas (veu).

> **Seed of love** – Big Mama Montse Band

Amb gairebé 30 anys de carrera i 20 discos publicats, la gran dama del blues estatal s'associa amb el guitarrista i compositor Tòfol Martínez per produir aquest disc eclèctic que conté 7 temes de la mateixa Big Mama i 4 versions escollides. La sonoritat rítmica es basa en el funk New Orleans, mentre que l'esperit s'inspira en el blues i la música soul. El disc, enregistrat el desembre passat als estudis Soundclubstudio per Lluís Costa, ha comptat amb la col·laboració d'Isaac Coll al baix i Andreu Moreno a la bateria, que completen el quartet.

> **En sal** – Les Anxovetes

És el segon treball d'aquest grup d'havaneres nascut a Girona l'estiu del 2013 i format per tres veus femenines: Tona Gafarot (veu greu), Montse Ferrermoner (veu aguda/mitja) i Marta Pérez (veu aguda/mitja). Les anxovetes s'acompanyen de tres seïtons: el guitarrista Salva Gallego (Clave de Sur) i el contrabaixista Xevi Pasqual (Bigblack Rhino, The Basement) i el tècnic de so Salva Gallego, també cantant i guitarrista de Clave de Sur. En aquest cd han enregistrat deu peces del repertori clàssic del cant de taverna: havaneres, valsets mariners, sardanes i un tema propi, "El viatge". Aquest any han actuat a la 51a Cantada d'Havaneres de Calella de Palafrugell.

> **Punctual** – Marta Pérez

Cantat íntegrament en anglès, és el primer àlbum en solitari d'aquesta cantant i compositora, coneguda pel seu treball amb Acusters i amb el grup d'havaneres Les Anxovetes. Ella és autora de les lletres i la música de les deu cançons del disc, que ha enregistrat als estudis Ground de Cornellà del Terri amb una banda formada per Jordi Bastida (guitarra), Pedro Campos (baix i contrabaix), José Benítez (bateria i percussions) i Carles Camós (orgue Hammond i piano), a més de la col·laboració de les seves companyes a Les Anxovetes, Tona Gafarot i Montse Ferrermoner, fent veus.

Novetats discogràfiques ● ● ●

> 40 anys a dalt i a baix dels escenaris – Toni Giménez

El cantant Toni Giménez, especialitzat en públic infantil i familiar, acaba de publicar nou disc per celebrar els 40 anys de la seva carrera professional. És el número 139 de la seva discografia. El disc inclou cançons inèdites, les últimes cançons i temes instrumentals, a banda d'algunes cançons per a adults. Editat per la discogràfica Picap, només es troba en format digital a plataformes com iTunes o Spotify. Toni Giménez és autor de cançons tan conegudes com "El monstre de Banyoles" i va ser membre del col·lectiu "Cinc dits d'una mà", que va rebre el Premi Reconeixement a la Infància 2009.

> Garoina – Frans Cuspinera

Frans Cuspinera és un cantant i compositor autodidacte que, després d'una llarga trajectòria de recerca i experimentació, ha consolidat el seu estil i la seva tècnica al Taller de Músics de Barcelona. La seva música es podria definir com a folk, però la seva veu, fràgil i etèria en alguns compassos, dura i terrenal en d'altres, passeja també per zones properes al fado i a la música àrab, al pop, al jazz i a la cançó d'autor. El videoclip del seu primer single, *Jo soc d'un paisatge*, ha guanyat el Premi Carles Sabater a la millor cançó en català de l'any.

> Aire – José Luis Serrano

És el primer treball discogràfic de rumba catalana d'aquest cantant del barri de la Marina de Barcelona. Són deu cançons amb composicions pròpies, adaptacions - on el compositor fusiona la rumba amb l'òpera, el rock o el tango - i alguna versió de Peret o Gato Pérez, dos referents de la rumba. Per aquest treball Serrano ha comptat amb la col·laboració de Johnny Salazar (piano), Kevin Morales (guitarra) i Tony Jiménez (percussió), entre d'altres. La producció i els arranjaments, són de Toni Pubill (Toni Palante), nebot d'en Peret, i del tècnic de so Jonathan Malla, "Petete".

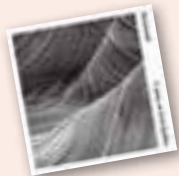
> Straight Ahead – Counting off Group

Després de cinc anys d'assajos i concerts i dues maquetes, aquest quintet gironí de jazz publica el seu primer disc, que inclou una selecció de deu temes clàssics interpretats de manera pròpia, amb la intenció de transmetre la seva passió pel gènere. El grup està format per Anna Fonalleras (veu), Estel Pons (saxo), Albert Llovet (piano), Albert Martínez (contrabaix) i Miquel Casademont (bateria). El disc, que va ser gravat en només dos dies a l'estudi de Robert Fàbrega, compta amb la col·laboració de Marina Planellas (trombó) i Pau Antúnez (trompeta).

> Casassianes – Arç Duo

Arç Duo són Cristina Koch (soprano) i Trini Mujal (piano). En aquesta ocasió, Trini Mujal ha volgut musicar poemes de l'Enric Casasses que pertanyen als llibres *Bes nagana*, *Thi sé* i *Començament dels començaments i ocasió de les ocasions*. Són uns textos que conviden a registres molt diversos, des de les introspeccions més autocrítiques i la descarnada crítica social, fins a reflexions filosòfiques, sense deixar de banda la tendresa i, sobretot, l'humor. El disc ha estat enregistrat als estudis 44.1 d'Aiguaviva i editat per Ars Harmonica.

> **Carn, os i tot inclòs – Mazoni**

Acostumat als salts sense xarxa i a la reinvençió constant, Mazoni aporta ara un disc d'extrema sinceritat, tot un manual de com renéixer de les cendres quan et sents més vulnerable que mai. Un disc on, de nou, sorprèn amb un gir estètic radical, incansable en el seu intent de no fer mai dues vegades seguides el mateix. Tot sol, només acompanyat per la seva guitarra acústica, amb l'única col·laboració puntual de Judit Neddermann en tres temes, aquestes 10 noves cançons confirmen Jaume Pla com un dels grans compositors de casa nostra. El disc, editat per Bankrobber, es va presentar al Festival de Guitarra de Barcelona.

> **Pell de Cafè – Son de L'Havana**

És el primer disc d'aquest quartet format per Josep Lluís Blázquez (tenor i veu), Llorenç Fernández (guitarra i veu), Oriol Roca, (veus i contrabaix), i Jose m. Olaya, (acordió). Tots ells són músics amb molts anys d'experiència, que van decidir crear aquesta formació per poder conrear el gènere de l'havanera i la cançó de taverna, amb arranjaments propis. Rumba, música catalana d'autor, balades, valssets mariners, son cubà, tangos i boleros conformen un repertori variat i d'extraordinària qualitat, ple de matisos nous, fusió de ritmes i harmonies.

> **La cobla a la taverna. Reacoblats – Port Bo i Montgrins**

Després de l'èxit obtingut pel disc *Acoblats*, publicat el 2008, el grup d'havaneres Port Bo es torna a "acoblar" musicalment amb la cobla Montgrins per gravar un segon disc que fusiona la cobla amb la cançó de taverna. Una simbiosi perfecta entre dos estils i maneres de fer ben diferents que aconsegueixen per segona vegada noves sonoritats que enriqueixen la música popular catalana. La direcció correspon a Antoni Mas Bou, amb arranjaments seus, però també de Jordi Molina, Marcel Artiaga, Marc Mas i Jesús Ventura. El disc l'ha editat la discogràfica Picap.

> **Recordant l'amic Isidre/100 anys de cal forner – Montgrins**

L'entitat sardanista de Sant Andreu de la Barca, amb l'impuls del programa sardanista de l'emissora local, ha editat dos discos de sardanes amb la cobla Montgrins, amb la peculiaritat que els dos volums tenen les mateixes sardanes, però en ordre diferent. El primer, *Recordant l'Amic Isidre*, fa referència a un conegut sardanista d'aquesta localitat. D'altra banda, *Cent anys de cal Forner-Forn Garcia* és una obra dedicada a la família Garcia, amb 110 anys de tradició fornera a Sant Andreu de la Barca. 12 de les 14 sardanes són de l'autor local Joan Bosch i Sarrado. El disc l'ha editat Audiovisuals de Sarrià.

El ball de nit

El dia de...

El propassat 21 de juny, es va celebrar el dia de la música. Si voleu que us sigui franc, em va passar per alt. Me'n vaig assabentar l'endemà fullejant un diari en el que venia una senzilla nota de premsa, acompanyada d'una foto esquifida. I, de fet, no és pas estrany que patís aquest lapsus, perquè, tot i que he viscut lligat a la música d'ençà que tinc ús de raó, aquesta festa no m'interessa en absolut. Encara diria més: fins i tot em molesta.

Jo sóc dels que penso que val més ser envejat que no pas que et planyin. Ser envejat és símptoma clar de que sures. Quan et planyen, malament rai, vol dir que no aixeques el cap. I quan hom dedica una diada a qualsevol qüestió, equival a una mena de plany per quelcom que no funciona. Diuen que serveix per conscienciar la gent... Mana? Algú creu que la gent no és prou conscient del drama dels refugiats? O de la discriminació de les dones?

Aquests problemes -talment com el menyspreu per la cultura, en general, i per la música, en particular- no es solucionen amb mesures profilàctiques que per l'únic que serveixen és per rentar la cara dels responsables. No n'hi ha prou amb un dia a l'any d'omplir-nos la boca predicant el que caldria fer. Cal arremangar-se, avui sí i demà també, fins a fer justícia.

A mi em fa francament pena veure el carrer ple de músics tocant -de franc, només faltaria!- acompanyats de discursos hipòcrites que no tindran cap mena de ressò. I l'endemà, què? I la resta de dies de l'any...? On aniran a tocar aquesta

colla de músics? Qui s'ocuparà de que tinguin feina per guanyar-se la vida dignament?

Massa preguntes sense resposta. Massa dies a l'any dedicats a massa qüestions pendents. Massa barra per part del peix gros que, com sempre, es continua menjant el petit i massa inoperància per part dels càrrecs públics, que triem cada quatre anys amb l'esperança que deixin de perdre el temps barallant-se entre ells pels respectius interessos.

El dia de la música és cada dia. Perquè cada dia és bo per escoltar-la, per interpretar-la, per compondre-la, per estimar-la i per recolzar-la fins on faci falta, tal com correspon a un dels béns més preuats que tenim la humanitat

Antoni Mas

